

st-lům nař. rozhodnutím v jejich subjektivních právech nijak ublíženo a bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 3391.

Veřejní úředníci (Slovensko): Bývalý fiškál při sirotčí stolici, kterému sice vydán byl dekret o jeho jmenování čsl. stát. úředníkem, jenž však dekret vrátil aniž přikázané mu místo nastoupil, a žádal za pensionování, nemá nároku na pensionování podle předpisů čsl., nýbrž jen podle býv. uherských.

(Nález ze dne 22. března 1924 č. 4773).

Věc: Dr. Mikuláš B., advokát v T., proti županu župy trenčínské o výměru zaopatřovacích požitků a proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o doplatek služebních požitků.

Výrok: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

Důvody: I. St-l, jenž byl fiškálem sirotčí stolice v T. a dočasně obstarával i agendu hlavního župního fiškála tamtéž, byl usnesením vlády z 21. července 1921 jmenován státním úředníkem VIII. hodn. tř. 2. platového stupně v systemisovaném stavu konceptních úředníků politické správy na Slovensku s platností od 1. srpna 1920, ale podáním z 22. května 1922 vrátil jmenovací dekret de dato 5. října 1921 z důvodu, že se nemůže vzdáti advokátní praxe, kterou jako státní úředník provozovati nesmí, a žádal, aby byl přijat za smluvního fiškusa, aby byl dán župě poukaz ohledně jeho současného pensionování a aby mu byl poukázán plat, který mu podle jmenovacího dekretu od 1. srpna 1920 přísluší.

Výnosem z 11. prosince 1922 vyzval min. pro Slov. župana trenčínského, aby vzhledem k tomu, že st-l jmenovací dekret nepřijal a sám za pensionování žádal, zařídil, aby byl st-l ještě v prosinci 1922 pensionován.

Nař. rozhodnutím z 30. prosince 1922, doručeným st-li téhož dne, intimoval župan župy trenčínské st-li tento výnos min. a jako předseda municipálního výboru ustanovil takto: St-l započal svoji službu dne 20. dubna 1916, jeho služební doba činí do konce prosince 1922 celkem 6 roků, 8 měsíců resp. vzhledem na § 23 pensijní župní úpravy 7 roků, 7 měsíců. K tomu se přičítá 12 roků advokátní praxe ve smyslu usnesení valného shromáždění č. 299/1916, schváleného min. vnitř. pod č. 2037/1917. Do pense započitatelná doba činí tedy 19 roků, 7 měsíců čili v celosti 20 roků, i přísluší st-li, který se do pense dává dnem 1. ledna 1923, pense 60% z posledního, jemu dle župních statutů příslušejícího platu, t. j. z částky 3.200 K, činí tedy pense 1.920 K, bytné 400 K a válečná podpora 660 K, celkem 3.020 K. K tomu připojil župan poučení, že odvolání z tohoto rozhodnutí k min. s plnou mocí lze podati do 15 dnů u županského úřadu.

Do tohoto rozhodnutí županova směřuje první stížnost, kterou st-l k nss podal a ve které mu vytýká nezákonnost z těchto důvodů: Pensionování st-le mělo se státi ve smyslu § 10 zák. z 29. února 1920 č. 126 Sb. podle zák. platných pro státní úředníky a nikoli podle dosavadních zák. maďarských resp. podle župních statutů, a to bez ohledu na to,

byl-li st-l jmenován státním úředníkem čili nic. St-l však byl jmenován státním úředníkem VIII. hodn. třídy 2. plat. stupně s ročním platem 6.300 K a místním přídavkem ročních 2.844 K s příslušnými přídavky od 1. srpna 1920 počínaje, služební požitky této třídy a stupnice mu přísluší, třeba že mu dosud přes jeho žádosti nebyly poukázány, i měla mu býti pense vyměřena na základě těchto požitků.

Rozhoduje o této stížnosti zabýval se nss nejprve otázkou, stal-li se st-l čsl. státním úředníkem čili nic.

Ministr pro Slov., pověřený vystavením jmenovacího dekretu, uvedl v něm, že se st-l přiděluje jako konceptní úředník k sirotčí stolici v T. s titulem přisedící sirotčí stolice, že mu přísluší od 1. srpna 1920 počínaje služné ročních 6.300 K, místní přídavek 2.844 K a všechny dočasné přídavky státních zaměstnanců a že pro služební poměr st-lův platí ustanovení zák. z 25. ledna 1914 č. 15 ř. z. (služební pragmatika) a k ní vydané zák. a nař.

St-l založil svoji stížnost na právním názoru, že se stal přijetím ustanovovací listiny o jmenování konceptním úředníkem VIII. hodn. třídy a příkázáním službou k sirotčí stolici v T. pragmatikálním úředníkem republiky čsl. a že jako takový má nesporný nárok na materiálně-právní výhody ze služebního poměru toho vyplývající.

Nss nemohl toto nazírání stížnosti uznati správným.

Podle ustanovení § 7 služ. prag. počíná sice státní služební poměr dnem doručení dekretu o dosazení v úřad, než podmínkou početí služební doby jest podle druhého odstavce § 7 a podle § 9, aby osoba do státních služeb přijatá službu s k u t e č n ě nastoupila a tím se v úřad jmenovacím aktem jí propůjčený také skutečně uvázala. Cit. druhý odstavec § 7 ustanovuje v tom směru, že nastoupení služby má se státi v den v dekretu uvedený a nebyl-li žádný den uveden. d o 1 4 d n ů po doručení dekretu; jinak pozbývá dosazení v úřad moci, nebylo-li snad opoždění v další lhůtě 14 dnů postačitelně ospravedlněno.

Tím vyslovil zákonodárce způsobem každou pochybnost vylučujícím, že nesplnění zákonitého předpokladu o v č a s n ě m n a s t o u p e n í služby vede ve svých právních důsledcích ex lege k pozbytí práv, jež založena byla přijetím listiny o jmenování a obsahem jejím a že onen konstitutivní správní akt pozbude právní moci i účinnosti.

Jak ze spisů správních vysvítá, přijal sice st-l jmenovací dekret, podle něhož byl jmenován konceptním úředníkem VIII. hodn. třídy a přidělen k sirotčí stolici v T., než v úřad tento se vůbec neuvázal, nedal svou osobnost a svou pracovní sílu do služeb státní moci a nezastával povinností s úřadem tím spojených. Nesplnil tedy primární předpoklad, na který služební pragmatika připíná existenci právního a služebního poměru osoby do státních služeb přijaté a způsobil, že dosazení v úřad vyslovené dříve řečeným dekretem vlády pozbylo právní moci a stalo se ničím.

Je-li tomu tak, pak ovšem nevstoupil st-l de jure do právního a služebního poměru k státní správě republiky čsl. a nemůže se právem dovolávat toho, aby naň státní správa pozírala jako na státního zaměstnance a s ním jako s takovým právně disponovala.

Za tohoto právního stavu je zřejmé, že nemůže st-l býti dotčen ve svých subjektivních právech tím, že mu žal. úřad odepřel poskytnouti

zaopatřovací požitky podle norem platných pro státní úředníky republiky čsl. Jeť instituce zaopatřovacích požitků jednou z nejpodstatnějších materiálně-právních složek služebního a právního poměru státního zaměstnance a může jí býti účasten pouze ten, kdo se může vykázati právním charakterem zaměstnance státního. Tím se st-l nestal a miji se tudíž cíle všechny vývody stížnosti, které budují nárok st-lův na odpočivné požitky na premise st-lova právního poměru k státu čsl.

Dovolává-li se stížnost k posílení svého právního stanoviska § 10 zák. z 29. února 1920 č. 126 Sb., pak úplně přezírá, že pensionování st-ie provedeno bylo v době, kdy autonoomní korporace, v zák. tom blíže označené, ještě právně existovaly, takže neměl žal. úřad žádného důvodu, aby při právním posuzování st-lovy žádosti o výslužné přihlédal k předpisům v uvedeném paragrafu uloženým.

Ze všech těchto důvodů dospěl nss k závěru, že stížnost nemá pro sebe zákona, jehož se dovolává, a musil ji tudíž zamítnouti jako bezdůvodnou.

II. Druhou stížností brojí st-l do rozhodnutí ze 4. února 1923, kterým udělil ministr pro Slov. st-li za vedení agendy hlavního župního fiškála mimořádnou odměnu 2.000 K.

Rozhodnutím touto stížností nař. byla vyřízena st-lova žádost z prosince 1922 o přiznání a poukázání difference mezi platem 425 K měsíčně, jež st-l dosud jako sirotčí fiškál pobíral, a mezi platem hlavního župního fiškála, jehož agendu obstarával.

Nař. rozhodnutím vyhověl tedy žal. úřad petitu obsaženému v této žádosti. Že by st-li příslušela odměna vyšší, stížnost netvrdí, vytýká však nař. rozhodnutí nezákonnost z důvodu, že žal. ministerstvo opomenulo st-li poukázati požitky, které mu na základě jeho jmenování čsl. státním úředníkem od 1. srpna 1920 do dne 22. května 1922 jako dne vrácení dekretu přísluší a o jichž výplatu podáním ze dne 22. května 1922 žádal.

Pokud st-l touto námitkou vytýká, že měl žal. úřad rozhodnouti o této žádosti z 22. května 1922 s o u č a s n ě s vyřízením žádosti z prosince 1922, nemohl nss shledati, že by v takovémto opomenutí úřadu spočívala nějaká podstatná vada, neboť předmětem onoho řízení správního, které bylo ukončeno vydáním nař. rozhodnutí, byla pouze žádost z prosince 1922 a žádost z 22. května 1922 nebyla s ní v žádné souvislosti toho rázu, že by úřad byl povinen rozhodnouti o obou žádostech současně.

Míní-li však stížnost námitkou touto uplatňovati, že žal. úřad v úb e c ještě nerozhodl o žádosti z 22. května 1922, pak se domáhá, aby nss zakročil jako úřad dozorčí, tím však nss není.

Bylo proto i tuto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 3392.

Zajištění bytů: * Zajištění bytu ve smyslu § 13 zák. z 11. července 1922 č. 225 Sb. a zák. z 26. dubna 1923 č. 87 Sb. předpokládá, že byt byl státním zaměstnancem legálně obýván.

(Nález ze dne 24. března 1924 č. 5021.)